

РЕШЕНИЕ

№ 3133

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ** като разглежда докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110205870 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от С. Я. С. чрез пълномощниците му – адв.Йоанна Н.а и адв. М. Н.- САК срещу заповед за задържане на лице рег. № 513 зз-485/08.03.2023 г., издадена от полицейски орган при ОСПС- СДВР - София, с която на основание чл. 72, ал. 1, т.6 от ЗМВР на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

На първо място, в жалбата се излагат аргументи, че спрямо жалбоподателя С. С. била издадена ЕЗА от 17.05.2022 г. от съдия при Районен съд Тиргартен –Берлин, Федерална Република Германия. В тази връзка било проведено производство по чл.44 ЗЕЕЗА, и с Решение № 584/26.09.2022 г. на СГС, НО, 21 състав, постановено по НЧД № 2740/2022 г., влязло в законна сила на 01.10.2022 г. било допуснато изпълнение на посочената по –горе ЕЗА, като на основание чл.52, ал.1 от ЗЕЕЗА било отложено предаването на С. на властите във ФРГ до приключване на воденото срещу него и висящо наказателно производство по НОХД № 4030/2021 г. по описа на СГС (СпНС – закрит).

Във връзка с издадената ЕЗА било проведено производство по реда на чл.43 от ЗЕЕЗА, като с Определение на САС от 26.07.2022 г. по ВНЧД № 732/2022 г. спрямо С. С. била взета МН “Парична гаранция“.

На 08.03.2023 г. при извършена поредна проверка на С. Я. С. от служители на МВР, същият бил задържан по реда на ЗМВР за срок от 24 часа и откаран в сградата на 07 РУ – СДВР, независимо от обстоятелството, че С. представил на полицейските служители копия от решението на СГС и определението на САС.

Предвид гореизложеното, следвало да се приеме, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, постановена в нарушение на относимите материалноправни разпоредби и в противоречие с принципа на съразмерност, като по този начин бил нарушен чл.5 от ЕКЗПЧОС.

На следващо място, в жалбата се излагат аргументи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правата на задържаното лице.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваната заповед за задържане, като незаконосъобразна и неправилна. Претендира се присъждане на направените разноски в производството пред настоящата събедна инстанция.

В проведените по делото съдебни заседания, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от пълномощниците си, като в дадения ход по същество на делото адв. Н.а пледира за отмяна на обжалвания административен акт, с оглед доводите развити в жалбата и предвид събраните по делото доказателства. При такъв изход на делото, прави искане за присъждане на направените от доверителя ѝ разноски в производството в размер на 510 лева, за които представя списък и доказателство за извършеното им плащане.

Ответникът –полицейски орган при ОСПС - СДВР, редовно призован, се представлява от пълномощника си –юрк.Иванова. Последната в дадения ход по същество оспорва основателността на жалбата. Сочи, че от събраните писмени доказателства по делото безспорно се установявало основанието за задържането на С. С.. В атакуваната заповед правилно било посочено както фактическото, така и правното основание за задържането му, като не били допуснати процесуални нарушения при издаването на заповедта. Ето защо, счита, че съдът следва да се произнесе с решение, с което да потвърди процесната заповед.

В заключение се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя. Представя писмени бележки с допълнително развити съображения в тази насока.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за задържане на лице от 08.03.2023 г., издадена от полицейски орган при ОСПС - СДВР, на С. Я. С. на основание чл. 72, ал. 1, т.6 от ЗМВР е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 07 РУ – СДВР.

Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта е посочено “чл.72, ал.1, т.6 от ЗМВР във вр.чл.26 ШИС за арест с цел предаване или екстрадиране”.

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед, като му е било връчено копие от нея. Същият е попълнил и подписал предоставената му на основание чл.74, ал.3 от ЗМВР декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) за удостоверяване на факта, че задържаното лице е запознато с правата си по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 ЗМВР.

Към административната преписка са представени докладна записка, копия от протокол за обиск на лице, декларация, Решение № 584/26.096.2022 г. на СГС, молба от адв.Ивайло Н. до СГП по пр.преписка № 13774/2022 г., обяснение от С. С., удостоверение рег. № 513р-54769/29.05.2023 г., издадено от Началник отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, пълномощни, квитанция за внесена държавна такса и адвокатско пълномощно, писмо от СГС, изх. № 22321/13.06.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е издадена от материално и териториално компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ дейност по чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР, при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което съдът намира, че оспорения акт не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Заповедта за задържане на лице съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР: името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основаниято за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часа на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 73 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането и правото му на адвокатска защита и осигуряването на възможност от полицейския орган да се свърже със защитник –адвокат. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания административен акт.

На следващо място, в атакуваната заповед е посочено основание по чл. 72, ал. 1, т.6 от ЗМВР във вр.чл.26 ШИС за арест с цел предаване или екстрадиране. Действително, допустимо е задържане на лице, в случай, че са налице предпоставките на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР – обявено за издирване с цел задържане, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест.

В конкретния случай, от приложените към материалите на делото писмени доказателства безспорно се установява, че с протоколно определение от 14.07.2022 г. по НЧД № 2723/2022 г. по описа на СГС, НО, 11 състав по отношение на С. Я. С., ЕГН ***** е взета МН “Задържане под стража“.

С протоколно определение от 26.07.2022 г. по ВЧНД № 732/2022 г. по описа на САС взетата по отношение на С. МН “Задържане под стража“ е отменена и спрямо същия е взета МН „Парична гаранция“ в размер на 10 000 лева.

С влязло в законна сила съдебно решение № 584/26.09.2022 г. на СГС, НО, 21 състав, постановено по НЧД № 2740/2022 г. е допуснато изпълнение на издадена на 17.05.2022 г. Европейска заповед за арест по отношение на българския гражданин С. Я. С., като му е взета МН “Задържане под стража“, която да основание чл.44, ал.7, изр.2 от ЗЕЕЗА следва да се счита взета от момента на приключване на наказателното производство по НОХД № 4030/2021 г. по описа на СГС- СпНС (закрит), до фактическото предаване на българския гражданин на компетентните власти на Република Германия. По воденото наказателно производство - НЧД № 2740/2022 г. лицето С. Я. С. не е обявявано за ОДИ.

Изложеното мотивира извода, че в конкретиката на настоящия казус не е следвало да бъде издадена Заповед за задържане, на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР. С издаването на процесната заповед са нарушени изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 6 от ЗМВР в р. чл. 30, ал. 2 КРБ, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване.

На следващо място, според настоящия съдебен състав се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането, както правилно е посочено в жалбата е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на правния спор разноски се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно поиска

присъждането на такива в размер на 510 лева, от които 500 лева –адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса), като от процесуалния представител на ответника се прави възражение за прекомерност.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата има такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта.

Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес по ЗМВР, минималното възнаграждение е 750 (седемстотин и петдесет лева) лева. Ето защо, в полза на оспорващия следва да се присъди пълният поискан размер на разноските от 510 лева, за които са налице доказателства за извършеното им плащане –адвокатско пълномощно (л.6 от делото) и квитанция за платена държавна такса (л.20 от делото).

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице, рег. № 513 зз-485/08.03.2023 г., издадена от полицейски орган при ОСПС- СДВР – София, с която на основание чл. 72, ал. 1, т.6 от ЗМВР на С. Я. С. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Я. С., ЕГН 8611280545 сумата от 510 (петстотин и десет) лева, сторени разноски в производството по обжалване на заповедта.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание чл. 138 от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____

